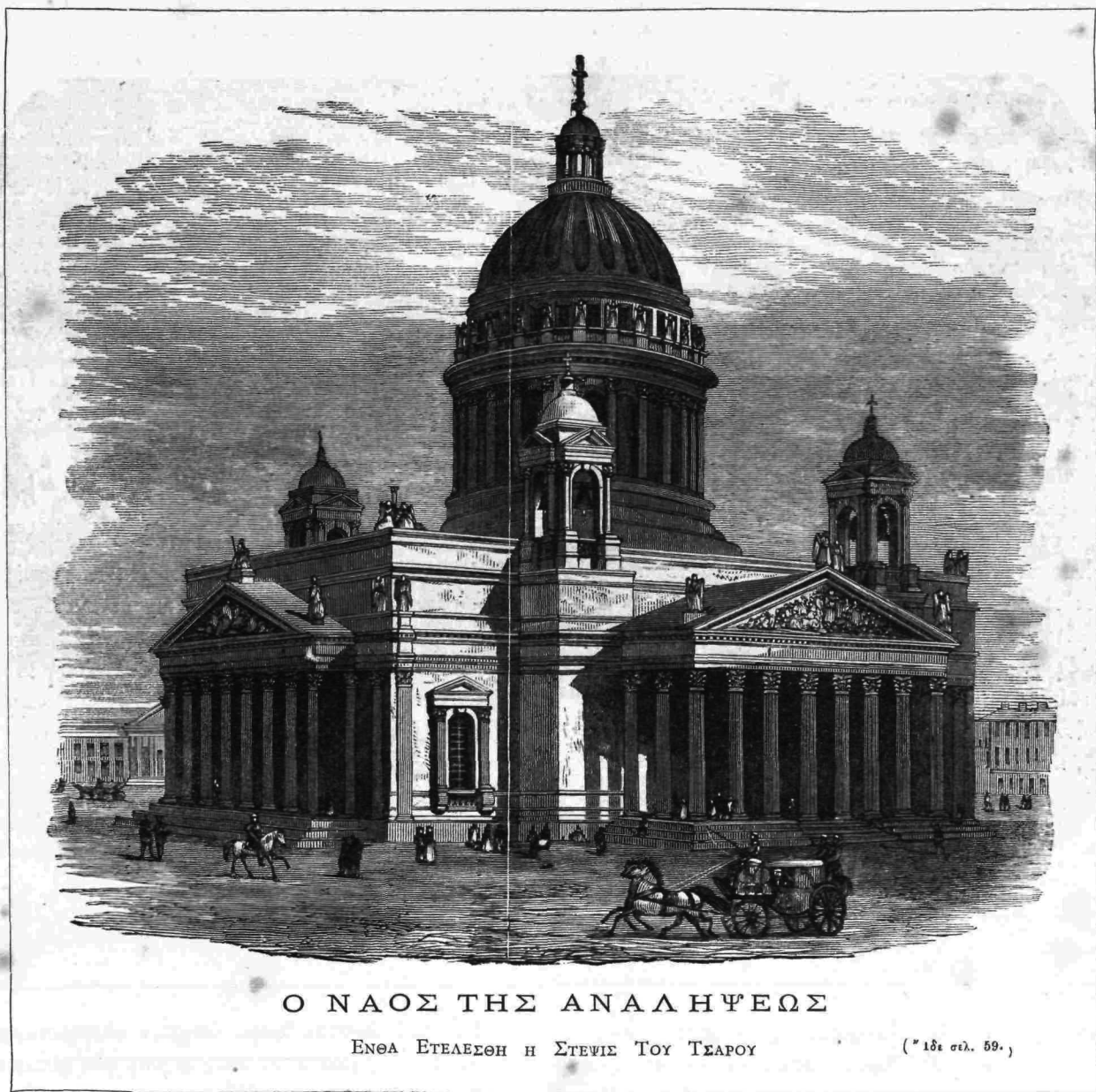

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ*

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟΝ ΤΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗ

Καλὸ καιρὸ ἐδιάλεξες νὰ κοιμηθῇς, ἀηδόνι,
 Τώρα ποῦ κοιμηθήκαμε ἐλεύθεροι καὶ σκλάβοι
 Τώρα ποῦ ἀσημὴ γενιὰ στὴ χώρα μας ξαμῶνει
 Καὶ μιὰ στὸ στόμα κουμπουργιὰ κανεὶς δὲν τῆς ἀνάθει!
 Τώρα ποῦ μαύρη σιωπὴ τὰ στήθη μας πλακώνει
 Καλὸ καιρὸ ἐδιάλεξες νὰ κοιμηθῇς, ἀηδόνι.

Τώρα δὲν ἔχουμ' ἥρωα κανένα νὰ μᾶς ψάλλῃς!
 Ἐκείνους τοὺς ἐθάψαμε μὲ τὸ εἴκοσι ἕνα,
 Στὸ πλάι τοῦ Μεσολογγίου ξεψύχῃς ὁ Καψάλης
 Κι' ἕνας δὲν ἔμειν' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνδρειωμένη γέννα!
 Γι' αὐτὸ καὶ σὺ σὲ μιὰ νυκτιὰ βουβαίνεσαι, δὲν πάλλεις,
 Γιατὶ δὲν ἔχουμ' ἥρωα κανένα νὰ μᾶς ψάλλῃς.

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ

ΕΝΘΑ ΕΤΕΛΕΣΘΗ Η ΣΤΕΦΙΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

(* 181 σελ. 59.)

Κοιμήσου τώρα! σιωπηλὸ ἄς κοιμηθῇ σιμά σου
 Τὸ ἔρημο τουφέκι σου μὲ τὴ γλυκεῖα λαλιά σου·
 Μ' ἂν τύχῃ κάποια χαραυγὴ, καὶ στὰ βουνὰ τῆς Κρήτης
 Ἡ γαλανὴ τῆς ἑλευθερίας σημαία ἀνεμίση,
 Ξύπνησε τότε, ἀηδόνι μου, ξύπνα καὶ σὺ μαζὶ τῆς
 Καὶ τὸ γλυκὸ τραγουδί σου καὶ πάλι ἄς ἀντηχήσῃ.

ΔΗΜ. ΚΟΚΚΟΣ.

* Τὸ ἀνωτέρω ποιημάτιον, προϊόν αὐτοσχεδίου ἐμπνεύσεως ἀλλὰ πλήρες πάθους, δι' οὗ ὁ φίλος κ. Κόκκος ἀπετείνει τὸ ὑστάτον χαῖρε εἰς τὴν νεκρωθεῖσαν προσφιλεῖ ὑπαρξιν, δημοσιεύομεν, μὴ πειθόμενοι, ὡς καὶ οἱ ἀναγνώσται, ἐλπίζομεν, εἰς τὰς μετρίφρονας παρατηρήσεις τοῦ ποιητοῦ, ἀπαξιούντο; αὐτὸ δημοσιεύσεως.